

Slepý Huber

básně od

Nicka Flynnna

překlad Jaromír Kozák

Předmluva překladatele

Americký spisovatel a básník Nick Flynn (1960) překvapil již svou první básnickou sbírkou *Some Ether* (Něco éteru), za níž dostal řadu ocenění, včetně Objevu, Národní ceny a PEN/Joyce Osterweila za poezii.

Jeho druhá sbírka *Slepý Huber* z roku 2002 je koláží řady obrazů. Východiskem mu byl příběh o švýcarském přírodovědci a slepém včelaři François Huberovi (1750-1831), který se narodil v Ženevě v rodině, kde jeho prateta Marie Huberová proslula mnoha díly o náboženství a teologii a jeho otec, Jean Huber (1721-1786), je autorem *Observations sur le vol des oiseaux* (Ženeva, 1784). V patnácti letech se u něho projevila nemoc, kvůli níž se mu počal horšit zrak, až vyústila v naprosté slepotě. S pomocí své ženy Marie Aimée Lullin a služebníka François Burnense prováděl výzkum a pokusy, které položily základy vědeckého poznání včel. Své výsledky popsal v knize tvořené třinácti dopisy M. Bonnetovi, která vyšla pod názvem *Nouvelles Observations sur les Abeilles* v roce 1792. Anglický překlad následoval v roce 1806. Krom toho napsal *Mém. sur l'origine de la cire* (*Bibliothèque britannique*, tome xxv.), a *Lettre a M. Pictet sur certains dangers que courent les abeilles* (*Bib. brit.* xxvii), a *Nouvelles Observ. rel. au sphinx Atropos* (*Bib. brit.* xxvii). S Jeanem Senebierem spolupracoval na jeho *Mém. sur l'influence de l'air, etc., dans la germination* (Ženeva, 1800).

Nick Flynn se dále snažil popsat úl očima nevidomého a včely. K některým básním se nechal inspirovat Huberovými dopisy a písemnostmi uvedenými v poznámkách pod čarou a v oddíle „dluhy“.

V závěrečné vysvětlivce autor zmiňuje, že „vzestup lidské civilizace se kryje se vzestupem kultury včel“. K tomu lze jen dodat, že včela skutečně sehrála v dějinách lidstva významnou roli, která není ani zdaleka poznána. Například proč měl král Horního Egypta titul „patřící k včele“.

Nick Flynn je rovněž autorem knih *The Ticking is the Bomb* (Bomba tiká), *Another Bullshit Night in Suck City* (Další noční sračka v sajícím městě) a *The Captain Asks for a Show of Hands* (Kapitán žádá pro představení rukou).

Oproti americkému originálu jsem dal přednost tomu, aby na konci připojené poznámky byly přiřazeny k odpovídajícím básním a autorovu ne zcela přesnou vysvětlivku jsem zařadil za tuto drobnou předmluvu.

Autorova vysvětlivka

Dohad, zlomky textu a uhlíkové datování naznačuje, že vzestup lidské civilizace se kryje se vzestupem kultury včel. Říká se, že celé knihovny byly věnovány studiu včely medonosné, ač většina těchto knihoven byly spálené a vydrancované, spolu se zbytkem starověkého světa a znalost ztracena. François Huber, francouzský včelař z 18. století, od dětství slepý v důsledku spály, objevil, nebo znovuobjevil, většinu toho, co je dnes známo o včelařství. Něco z toho, co je že většina úlu je vytvořena dělnicemi, kteří zaujímají řadu rolí pro údržbu úlu. Všechny dělnice jsou samice: geneticky každá dělnice je považována za shodnou. Trubci jsou samci, poněkud zvrhlí a neohrabaní, větší než jakákoli dělnice, přece zaujímají jen nepatrnou část všech obyvatel úlu. Ani nehlídají, ani neshánějí potravu, jejich rolí je výlučně oplodnit panenskou královnu, po čemž zemřou nebo jsou zabiti. Huber zaměřil svou energii na řešení toho, co označoval jako královnino tajemství, obzvláště jako je oplodněná, co se vypařuje do vzduchu. Po jejím prvním svatebním letu jako panna, královna stráví zbytek svého života jako virtuální otrok, nikdy neopouštějíc temnotu úlu, neustále kladouce vajíčka, z nichž budou dělnice. Jediný rozdíl mezi královnou a dělnicí je, že královna vyrostla na potravě z královského želé, které ji změní a jejíž složení je stále poněkud tajemné. V danou chvíli

může být v úlu jen jediná královna. Královna může žít tři až čtyři roky; dělnice, závisejíc na úrovni činnosti, žije od dvou měsíců do roku. Burnens (jeho jméno se ztratilo) byl Hubertův celoživotní pomocník. Jejich pokusy probíhaly padesát let.

Již měl vodu, ale ještě musí najít džbány...

Thich Nhat Hanh: The Heart of Buddhist
Teaching (Jádro buddhistického učení)

Slepý Huber (I)

Matný opar, kde by měly být mé oči,
co zbývající světlo, oční víčka
tenká proti tomu. Konejšivý
jako by vše, co jsem minul by bylo potaženo voskem,
ponořeno zpřima – voskovka vosková
lavice, člověk z vosku, voskový čaj, voskový šálek k voskovým
rtům, mé oči nyní více jako jejich oči,
ráno přefiltrované za průsvitnost
jako žáci pokrývají svou královnu.
Podle zvuku se rychle
Ohřejí, hodinový stroj, horečnaté teplo křídel
vytváří kapky na stěnách
jejich města, měknouce teď, ztrácejíc
svůj tvar.

Roj

Když nás vidíš se rojit – šustot
tlukotu křídel, zhroucený vzduch – tvá mysl
se nás snaží učinit jedinou, společnou
inteligencí, jediným duchem ne-
spoutaným. Představuješ si nás jak pouze
prohledáváme další
nádobu, cokoli
co nás může obsahovat, jako by úl
byl jen další nádobou. Pokoušíš se
uchopit konec, toto
odvíjení to učiní buď
nulou, nebo mnohým, nedostatkem,
nebo přívalem. Byl jsem zrozen,
ty začínáš a již každé slovo tě činní menším. Podívej se na toto pole –
Vesmír, Plicník lékařský. Vyslov každé
a rozlom je
na tisíce verzí sebe.
Nemůžeš říci své příběhy dostatečně rychle.
Odpověď není jedna, ale také
ne¹ dvě.

Slepý Huber (II)

Sedím v těle a myslím na tělo. Představuji si
ruce Burnense, má slova
je přimějí se pohnout. Říkám vnoř je do úlu
a jeho ruce do něho vstoupí. Když říkám,
vlož dovnitř hlavu,

¹ „Ne dvě“ je výrok, který je považován za první zenový text. podle M. P. Landise.

nosil by ji. Mysli na mé tělo, každý den
stejná židle, skloněná
tudíž Burnens
každý den, myslí na své tělo, myslí na
úl, každou včelu, každou myšlenku, úl
přetéká myšlenkou. Přemístí ji do tvaru, si myslím,
a tělo se pohne do stínu. Jehož
prsty, které slovo, každý se vlní
z nitra mé hlavy, ale stále se vrací
jako Burnens.

Dělníci (služebníci)

Noci ležíme vedle ní, naše ústa
na jejím břiše, počítajíc
její dechy, bzučení, rojení, dlouho
učiněný. Všichni jsem začali
uvnitř ní, jako ti, kterou jsou seřazení
v ní dnes, pouhá
myšlenka o nás
nezrozených. Myjeme její tělo
neustále; pohybujeme jazyky, dokud se všechny její vlasy neuvolní. Ona
těká po hnízdě, nachází
další prázdnou buňku
a zaplňuje ji. Ráno přichází a
ona nás uklidňuje, držíš nás uvnitř
dokud se rosa nevypálí. Tento promočený
svět. Celou zimu jsme se kolem ní popelili, udržujíce ji
v teple. Ti na vnější straně, ti
nejdále od ní, zemřeli
první, jejich nohy
sevřely ostatní jako šál.

Úl

Co bys dělal uvnitř mě?
Bylo by to zcela
ztracené, labyrintový
hřeben, každý chodba stejná,
zábavní dům, tam, most, dělník
spjatý s dělníkem, rozpětí,
které nemůžeš překročit. Na druhou stranu
královna, hojnost medu.
Jakmile jsme jednou jím naplnili celý dům,
postavil hřeben mezi podlahu
a stropní trám, nejdřív pomalu, neustálé
bzučení probouzelo vlastníky,
pak hlasitěji, až med začal prosakovat
ze zdí, natékala
futra. Náš dar.

Museli vypálit dům, aby se nás zbavili.

Slepý Huber (III)

Někdy včely, lesknoucí se
opona, jíž tvoří, lne k mé tváři
a okamžik před poznáním
si je dokážu představit jako list, který může být
odmeten, ale ony
se drží a jejich jazyky
hledají každý pór,
jako by mé tváře nabízely nektar, pohybují
jemně, hlazení a
stín, jako by neohrožovaly
zaplavit mé oči.

Královna

Souprava sítě a
kouřící šálek, vykuřuješ strach.
Odpovídáme-li na útok, nebo není-li
dost, pátráš po mně s prsty v rukavici,
abys rozmačkal mou hlavu. Když bodneme,
vykřikneš. Víme proč
vynášíš bílé krabice
na okraj vojtěšky, k fíkům
a malinám. Vyjmeš med,
protože ti to dovolíme. Opylujeme pole
protože jsme pole.

Dělníci (stráže)

V noci přicházejí tchoři,
aby nás rozlouskli svými zuby, nevěda
o žihadle. Pokryly jsme jednoho
a jeho tělo vyskočilo a každá z nás zemřela,
naplňujíc je jedem. Panna
ulétla toto ráno,
jak jsme vytáhly starou královnu.
Trubec ji nedokázal následovat, mladík
ládující se medem
a deset z nás jej obklopilo
držíc jeho ústa zavřena. Jsme
nekonečně početnější
a jsme všechny stejné.

Slepý Huber (IV)

Falešné království, i jako dítě jsem neznal –
žádný konec, žádný začátek – nejprve

úl vytvoří královnu, aby královna
mohla vytvořit dělníky, aby dělníci mohli
postavit úl. Říkám Burnensovi zapečet' to
a on to pečeti, tlačí svou
pěst na vchod, stává se
jejich klecí. Pronikne-li slunce,
najdou cestu ven, vytvořenou
zoufale příslibem vzdáleného nektaru,
prolomí díru jako myšlenka v jejich zdi.

Panenská královna

Zcela žádána, průsvitné
tělo, křídla
nikdy nevyzkoušená, zapečetěná dokud
nebyla připravena. Ošetřovatelky mne krmily svými vlastními
ústy
a já jsem se změnila,
stala se podstatnou. Střeží mne
svými životy. Kolem nás
hřeben krouží, nejprve
menší vejce, pak sklady pylu, kapsy medu. Slyším
řev, obrovitý vítr
dvacet tisíc
ovívající můj nektar. Prohryžu svou
cestu ven, brzy čich
kde další panny spí, chycené
v té dokonalosti navždy.

Trubci

Jsme učiněni k čekání –
služebníci pečující o královnu, pečovatelé
pečující o larvy, bloumáme
potomstvo, znechucené medem
neděláme nic, co bychom vytvářeli. Pícníci
s více, třeme se o
jejich bezpohlavní těla, abychom ochutnali
kde byly, toto vnější
přicházející dovnitř. Panna roste ve střežené
buňce, zrajíce na
vzácném rosolu, my na ni čekáme,
až se vynoří. Nejdříve zabijeme
další panny, ty
nezrozené, bodcem
do hlavy, až nás povede do mraku,
a bude nás šukat ve vzduchu. Prostorná
uvnitř, penis se odlomí,
aby tam navždy pumpoval.
Čekáme. Dělnice –

Musí to být slunce... nebylo zde nic, jen
Slunce na prvním místě... země vyšla ze
slunce
a my vyšli ze země...

- Major Amberson, Skvělý Amberson, když
umíral²

Uvnitř ničeho

Sluncem vyživovaný stroj, vnitřek
konstantní, květina vzata celá. V zimě naše křídla
se pohybují rychleji, abychom udrželi slunce
uvnitř, uvnitř ničeho
a vyplňujeme nicotu slunci,
rovnajíc je do řady,
polykajíc šťávu, polykajíc
pole, kapku za kapkou, každý stonek
pumpa. Růže k růži, k růži k
růži k růži k růži k růži, kalich a
prašník, celé léto
uplynulo. Pohybujeme se
stále rychleji, pole rostou
neustále, uvnitř
barva tepla. Lnouce,
vytahujeme naše těla
přes řetězec těl, stáváme se
řetězcem, šplháme nikam,
stále
vzhůru, ke slunci, vyrovnáváme je
uvnitř nás, květinu vzatou celou,
pole postavené uvnitř. Stoupá
každý list, každé slunce.

Slepý Huber (VI)

Naše slova se mísí a
proplétají. Já říkám ambrózie,
on říká noc, viditelný svět a
neviditelný, který mluví teď o
nedůležitém. Med, představ si,
musí padat jako déšť, aby byl sebrán
jako ostřice, ale ty jej nemůžeš sbírat
sám. Bylo by to jako držet se
ke vzduchu. Představ si každou květinu,
vytahující tuto ambrózii, představ si, že by mohla,
jako my, začít v temnotě.

Geometrie

² Z filmu Orsona Wellesse.

Podstatné
s nebem téměř prostým
hvězd, s horami stále
vyrůstajícími z rovin,
jako hudba,
jen, že nemůže být slyšet.
Před voskem
jsme nemohli použít ke stavbě, tvarovat
borovicovou smůlu do buněk,
pole v dutých stromech,
šestiúhelníky vdrátované do
našeho spánku. Žíla
jantaru zaoraná ledem –
zlatý kosočtverec –
stále jsme uvnitř.

Nevinnost

Přejeď sosny nebozezem,
vyvrtej pro nás díry, abychom mohly vstoupit. Ještě později
poraz stromy, vydlabej
kmeny, polož je na obvod
při čištění. Jakmile je strach
potlačen, úly vně kuchyně, řekni modlitbu, vsuň holou
ruku dovnitř, odtrhni plnou hrst.
Nevinné jako dobytek,
jsme šeptaly: „přiveď nás domů“,
a tys nás přivedl domů.

Jantar

Vznášet se,
představovaný střed, naše jazyky
narostly dlouhé, aby to potěšily, lízání
stěn, komora postavená z vůně
okamžik následovaný menším okamžikem
a hlad vrátit se. Nemohlo to
trvat, smůla
vytékala jako ledovec z ran v kůře,
přitlačila nás když jsme vstupovaly,
jak se šířeji otvíraly orchideje. Nejprve
kapalina, takže jsme plavaly až jsme již nemohly.
Pak to bylo cítit jako spánek, chuť nektaru,
stále uvnitř nás. Někdy se lotos
s námi potopil. Milion let
uplynulo. Sto. Roj vážek,
šváb, štěnice atentátník, všichni
chyceni, zavěšeni
v tom okamžiku plnosti,

Pompeje, matka,
navždy zdvihající hlavu svého dítěte.

Melitopolové³

Když bojovník padne v bitvě,
milovaný a
daleko od domova, bojovníci
prodají svůj nejlepší stupeň
aby zavěsili jeho zdolané tělo v medu.
Jeho tělo se tak přestane
rozkládat a cesta zpět bude trvat.
Zapečet' jej za sklem
a mohl by ses dívat na jeho nezměněnou tvář, zbarvenou
jantarově, ale sklo nevydrží takovou dopravu. Ani med
jej nemůže udržet navždy.
Jeho ústa, nuceně otevřená, šokované
oči, každý pór
nyní naplněn sladkostí.

Vosk (Ježíš)⁴

Okolo něho stavíte chrámy, zaklenuté
katedrály, nádoby
světla. Vosk přeměnění
do svíček, svíčka
do jeho těla, knot jeho duše. Růže
obklopily rakev, vosk zapečetil
víko – třicet liber hořelo neustále
pod jeho krvácejícíma rukama, obětiny rozsvěcované
každým s mincí.

Slepý Huber (VII)

Nekonečné procesí, každá myšlenka ne-
vidána, jedna tlačí na
další nahraje, co
bylo, tento řetězec klidně šeptaný – falešný
slib, že jakmile se mu jednou porozumí,
skončí a přemění se v okamžik
prostý myšlenky. Jak
prostřílený, sedět v zahradě, plíce
soukající nebe, sem
a tam, nemožná
fyzika, každá prosba seřazena,
každý okamžik nyní změřen,
zvážen, královnino omezené šílenství
ve skleněném úlu.

³ Toto slovo se překládá jako „obchodníci s medem“.

⁴ Inspirováno Edisonovým výrokem: „Učiním elektrinu tak levnou, že jen boháči si budou moci dovolit svíčku.“

Papírová vos⁵

Protože stromy ztloustly a staly se plné démonů
pokácela jsi celé země,
postavila zdi proti noci. Chatrč
udala cestu k městu, město
k mrakodrapu, les k planině. Po celou tuto dobu
jsme stavěly vedle sebe,
v okapech, ve stromech, které minuly tvé sekery.
Podívej se na hnízdo na trámech,
podívej se zblízka. Ty červené
pruhy jsou zlomky tvé stodoly, barva
rozžvýkaná na dřevě. Všechno
námi prochází, přeměněné.
Žvýkáme slova z novin,
části z billboardů,
dokonce i tvoje šatní věšáky, podívej se na ně zblízka –
každý den jsou hubenější.

Xenofonovi vojáci⁶

V nepřátelské zemi někdy
narazíš na nádobu
čekající na silnici, hliněný hrnec,
přetékaný medem, tvoji muži jsou vyčerpaní.
Není ti to divné,
proč vesnice stojí prázdná,
proč ti, kdo utekli šli s prázdnými rukama? Proč tam nechali
ty nádoby? Ve vesnicích u Trapezusu, po té, co spatřili
toužící po moři, deset tisíc vojáků
leží jako mrtví, ztřeštění čistíči
jedovatého medu, podstata z rododendronu
a azalky. Tři dny tak byli rozmístěni
ti, kdož se mohli pohybovat, čistíče a
ohnití, neschopni se narovnat
a v těch třech dnech bitvy
a celá Persie, ztracena.
Kdybys přechal, tvoji nepřátelé,
tvoji nepřátelé by ti nenaložili tvé tělo potravou, připevnili
nádoby na záda, bez ohledu na váhu? Jak jinak
začít v cizí zemi? Pamatuješ se
na oceán, jak nesl rybáře
rok za rokem
a jednoho dne jej prostě stáhl.

⁵ Když Pán Bůh stvořil včely, ďábel se je pokusil vytvořit také, ale ty jeho se staly vosami. (Německá lidová zkrzka ze *Svaté včely* od Hildy Ransome).

⁶ Narážka vzata z knihy Hildy Ransomové: *Svatá včela*.

Jeden člověk šel za Mohammedem a řekl mu, že jeho bratr měl prudké bolesti v těle a prorok mu řekl, aby dal nemocnému med. Učinil, jak mu bylo řečeno, ale brzy se vrátil a řekl, že jeho bratru není lépe. Mohammed odpověděl: „Vrať se zpět a dej mu více medu, neboť Bůh říká pravdu, ale tělo tvého bratra lže.“

Islámská národní zkazka⁷

Bez

Bez Boha roztrháš naše těla
saj med
z našich ocasů. S Bohem nemůžeš věřit,
že tvé vlastní tělo mluví. Podle tvé knihy⁸
se hemžíme domem, obklopíme
chlapce, když spí a zvedneme jej, abychom jej položily
nezraněného. Vidiš nás,
jak zdviháme tvého vlastního syna, zavěšujeme jeho tělo
nad tvou hlavou – a přece
potřebuješ proroka,
aby ti řekl, co to znamená.

Feromony

Nebe elektrické po tomto slunovratovém
suchu, ale den deště
nebude stačit. Jetel se nevrátí,
nebo noci, kdy jsme spaly v polích,
Inouce k jejich okvětním plátkům. Správce šplhá
po trávě vně úlu,
a starý strážce plný jedu,
nás ponouká k útoku. Zapínáme jeho šat žihadly,
pokud nevisíme mrtvy ze síťoví
dokud se nestává slovo nepřítelem, jeho paže
se klátí. Rozeklané světlo
nás obklopuje, jeho syn
čeká v jejich vozíku, vřískajíc. Vzduch
se projasňuje. Z dálky
vypadá ne větší než vačice
když vyslovuje slovo otec.

Slepý Huber (VIII)

Každé písmeno obražené, abeceda
mlhavě připomenutá – který

⁷ Z knihy od Hildy Ransomové: *Svatá včela*.

⁸ Knihou je míněn *Korán*.

stůl, co manipuluje, aby se stala
tato slova na tomto listě.
V základní škole jsme se dostali až k „Hh“,
pak přišla horečka
vyslovila to: fi, fi, fi –
nápad abecedy.
počal, když idea slova, pak idea
sebe, každá včela
jeho šifra, drobné písmeno visící nad tabulí
přehlídka samohlásek a
souhlásek, jeho vlastní nakažlivá píseň.

Slepý Huber (IX)

Spála, zoufalé ticho –
jako dítě, více bolí
otevřít má ústa, požádat o studenou
látku,
než být v klidu. Nepozemsky klidné,
mé tělo visí palec
nad mým tělem, mohl bych cítit jak se zvyšuje má teplota.
Abych odešel, musel jsem prodat mé oči.
Občas ještě bolí,
když neočekávaně přijdu k sobě,
brzdíce pod prostěradlem.

Slepý Huber (X)⁹

Šeříkem opilá, v zahradě nikdy
neuvídím. Přemýšlím o
královně, *jejím tajemstvím*. Burnens
se zmocňuje celých včel z obou úlů,
pátraje po ní. *Druhého*
července, počasí je skutečně
skvělé, mnoho samců odešlo
a my jsme osvobodili mladou pannu...
Pouhý zvuk, pouhé
čítí, přiložil jsem ústa k úlu, slíbil
jsem, že se jejich královna vrátí, ačkoli to není
mou starostí. Každé
ráno, než se zvedla rosa, pokryly mou hlavu –
šperky pokrytou sochu. Královna
má odpověď. *Co teď dělají? se ptám.*
Plazí se jedna přes druhou,
chodí v kruzích, Burnens odpovídá.

Voskový otec

⁹ Řádky v kurzívě jsou převzaté z Huberova dopisu slavnému přírodovědci M. Bonnetovi z roku 1821.

Každý den
syn přichází pro víc, vytírající hřeben
čerstvě položen, klečící
omluvně. Otec se
zhroutil, chlapec
nebyl připraven, takže postavil kopii starce,
aby jej zachránil. Když
nohy selhaly, udělal nohy,
když se ruce začaly třást,
udělal¹⁰ ruce
a jak se šířila horečka, udělal hlavu. U
postele studoval záhyby lemující
otcovy oči, kosti tlačící se z tváří,
místa lebky
obrácené dovnitř. Naplněné plíce –
postavil torzo. Jak dokončil
každý úd, každý orgán, odnesl jej do kostela
a připíchl jej nad oltář, dokud tam
neviselo téměř celé tělo.

Slepý Huber (XI)

Prázdna krabice, pár
včel – za několik dnů
město, přesné město ve stu
krabic. Vezmi ruku
svého mrtvého otce, jak stín země
zakrývá slunce. Dalekohled
přitahuje planety blíž,
nejsou však příliš blízko?

Sousoší¹¹

Naši umírající vyplní úl
puchem
mrtvých těl
prach našich těl
nádoba a nádoba
se vyprazdňuje.
Vně
světových hladů.
Šváb, žihadlo,
může být odstraněn.
Bezstarostné dítě
jednou vecpalo slimáka dovnitř klacíkem.
Voskovali jsme nad otvorem jeho ulity

¹⁰ Ten, kdo obětuje voskovou ruku, rána v jeho ruce se uzdraví, ten, kdo obětuje voskovou nohu, jeho noha se uzdraví (Heine, 1810).

¹¹ Obraz vzatý z Maurice Maeterlincka: *Život včely*.

pečetíc tvora v ní. A zde,
sklep hřebenu,
 myš,
 zahnaná dovnitř zimou a nedostatkem.
 Její hrabání nás probudilo.
 Dokonce šhubání to čpělo – horší
okamžik se zastavilo.
 Nyní každý den
 přelézáme přes to,
 abychom se dostali ven,
voskový tvar toho, co
 zíralo ven, jeho bezvzdušný spánek,
 myš jsme postavili,
 aby se zbytek od nás zahřál.

Slepý Huber (XII)

Tudíž provrtaný, zírá tupě na jednu
nehnutelnou věc, oceán,
nebo socha, padesát let tudíž, vidět
jestli se pohybuje. Burnens
pokrývá zdi předstlačeným
hřebenem, proděravěným z továrny,
abychom mohli žít uvnitř úlu,
mé křeslo přímo v centru, vedle mé
královny. Řetěz za řetězem
těles, látka
nahore, snižující se. Čtyřicet dní
jsem seděl, dokud hřeben nezačal
tlačit do mé hrudi. Burnens
přinesl nejprve vodu, popsal jejich
práce, hrobku počal stavět.
Když se již nemohl ke mně přidat
jsem žil z toho, nač spadl med
na mé rty. Chtěl jsem vidět
jestli se úl pohnul
a on se pohnul,
ale ne tolik, kolik jsem doufal.

Burnens (I)¹²

Nikdy nezpochybňuj pobyt, konec
nikdy jmenovaný. Jeho slova
pohybují mou rukou, mluví, pak
poslouchá, víko všetečnosti prosté, potomstvo
nyní otevřené k nebi.
*Mají velmi krásný smysl pro poměr
a prostor získaný
pro pohyb těles.* Mé pravítko

¹² Řádky v kurzívě jsou od Hubera.

měří mezeru, počítám každého dělníka
a sytím jej počet. Jeho slova
pohybují mýma rukama, ale já jmenuji,
co je vidět.

Neklidný

Bezoký zírání do lampy, svízel
zůstala rozdrčená jeho pádem.
Otálejí, říkáš,
aby zjednodušili tvou cestu dál, pokračuješ
prázdný, bílo-
kotníkatý. Podívej se teď na nás, bez
těla nebo krabice,
syn tluče na nádobu, prosí nás
abychom zůstali, úl naruby,
jeho zvedneme,
jako duše, když opouští tělo,
krom toho, že nás můžeš vidět
a nejsme klidní.

Otázka: Lze včelám zabránit, aby vylétávaly za sněhu v zimě a zemřely?

Odpověď: Ne. Zavřete-li je, ubojují se k smrti, jak se budou snažit dostat se z úlu a umístíte-li kolonii do stavby, najdete je na okně nebo na dveřích, jak se budou snažit dostat ven. Budou zmatené a budou ztracené.

Otázka: Mám jednu kolonii, v níž se včely staly velmi sobecké.

Jak se mohu zbavit královny?

Jak ji mohu nalézt?

Odpověď: Je jen jediný jistý způsob jak se zbavit staré královny a to je ji nalézt a zabít.¹³

Dělníci (pícníci)

Po této sedmi
měsíční dřimotě, medově strnulé
a teplé, roztáhneme naše
křídla, setřese
úlu, vydáme se pro pohanku
a nízké jarní květiny. Pracujeme
samy rozedrané, každý den
vycházejíce, vracejíc se obtíženy
nektarem a pylem. Vteřiny
zhroucení. Za sedm týdnů
padneme, vysušené
schránky, zpustošené krajkoví. Dlouhá
zima, choulili jsme se
kvůli teplu, naše těla lampa,
med palivo,
které nás udržovalo.

Slepý Huber (XIII)

Některé dny
otáčíme vstup ke slunci
některé dny
je královna neviditelná míli nahoře, královna,
nejnepoznatelnější pro nás, je
některé dny mrtvá. Katolíci míjejí, svírajíce lilie v
dešti, dělnice
se belhají opět po polích, šokovány
každým okvětním lístkem. Jsou Velikonoce,
a ani jeden z mých návštěvníků, učenců
vědy, ani jeden
si nevšimne, co bylo vzato, jen slepec,
zírající den po dni do fůry
vzduchu, opřený před vizí,
která může jen selhat. Ukazují k úlu
a oni zírají na mou ruku.

¹³ Z Dadantovy knihy *Otázky a odpovědi o včelařství*.

Děšť

 Ďáblův štětec a
pryskyřičník, tři dny deště –
týdny
až do ostružin. Vrcholné léto
a žádný
nektar není dodáván. Pyl
se smývá ze rtů divokých květin, přichází v niveč
v bahně. Jsme
v nitru vražedné, požírajíce naše vlastní
těla, krmíce se ze zimních
skladů. Hnilobný zápach stoupá
ze zdola,
královna nás posílá a my nemůžeme nalézt
naší cestu zpět, naše křídla
promočená. Plazíme se přes
těla našich sester, lížeme prst
z jejich očí, úl
zvláště tichý, nic co by
nás zaměstnávalo. Ani sedmikráska,
mrzká potrava mouchy, zapáchající
hniječím masem –
Sama bych se tím zahalila.

Drobečky

putují našimi těly
jako mlha, s každým dechem
je vdechujeme, plazí se uvnitř
a vykotlávají nás.
Jak existovat bez
vzduchu, jak se podrbat tak hluboko
bez roztrhání našeho masa? Vše
je umístěno – slunce v nad-
hlavníku, louka
nad mokřinou – pozorná k tomu, co je
větší, odhánějíc
hmyz, opilé děti,
a přece
řasy vstupují do nás – nákaza zrozená
z ujišťující šeptandy.

Slepý Huber (XIV)

Vzácná orchidej, zřídka pyl – bylo by
téměř možné počítat každé zrnko,
těžké na pestíku, neschopné dosáhnout
dna. Léto minulo,
přemístujeme úl do skleníku,

ohromného paláce
z vosku, říše
nalitá do skla. Orchideje ničí jejich spánek,
Burnens hlásí, že spolu bojují
o přístup. Jako chlapec
další chlapeci by vzdali mou paži a vrtěli jí,
nutili mou ruku plácnout mou
tvář. Kdysi
si toto chlapeci udělali navzájem, kdysi jsem měl
oči v hlavě a mohl jsem je vidět
přicházet. Burnens zvedá prst, jeden
po druhém k mým rtům, lepkavý
úrodou. Jmenuji každý
jetel, hvězdičkám, mokřadová květina.

Královna (selhala)

Šeredné potomstvo,
stráže je nechají projít.
Cítím je, ale žádný poplach nevychází.
Zatuchlé
chodby, podivné ticho, chladný vzduch
vkrádá v noci. Ti
jejichž ústa mne obdivují, brzy
přijdou, naleznou mne
na již plném hřebenu, krabice
roztržená, pečovatelovy prsty
se proplétají nad námi. Není to
jak si přeji umřít. Chci
ústa mé dcery na mých,
chci, aby ti, kdož počali ve mně,
aby ze mne sáli vzduch.

Dělnice (zlodějky)

Vaše královna zírání nevidoucí a ne-
hybná, její potomstvo tlusté
červem
a roztočem. Křídla a
poplatkem za odpad u vchodu, již
neodnášíte své mrtvé.
Stráže nás nechají
projít, nevědomé, kdo tam patří a kdo
nikolí. Prostě
část rozložení
prokoušeme
díry dost velké na naše jazyky
a vypijí každou komůrku do sucha. Dnes
vačice
strčí dovnitř tlapku a vytáhne

zbytek z vás.
Musíte být pro ně
jako bonbon, rozlousknutá, měkká
těla naplněná medem.

Dělnice (ztracená)

Zpola naplněné džbány piva
kysajícího na slunci, hustého
těly. Pikolík zametající je
do stoky.
Rozptýlili jsme se daleko, do města
a trhu, opilé
nakrájeným melounem. Vše, co jsem znala
byl nektar,
dlouhé jazyky divokých květin, orchidej,
která mne celou pohltila. Nic
k čemu by bylo možné se vrátit, královna mrtvá,
tlačila jsem na ni, až její oči vysely prázdné. Posléze,
úl plný cizinců,
nikdo mi přesně nezůstal, nikdo
pro něhož bych zemřela.

Dělnice

Jetel šeptá, každá
koule levandule. Devět
dní v polích, pak naše křídla
jsou zničená. Den tři
přišla jsem na orchidej, skrytou ve
stojánku ze sosny – nově otevřené
ústa dokořán,
krajovaná bílá chodba, nebo
po přítmi úlu. Klopýtání
uvnitř, vůně
mne zatáhla hlouběji, nestarajíc se
uzavřela-li mne navždy.

Neseznámený

Jaká vesnice opuštěná, jaká
farma, dům k němuž jsi se přistěhoval,
jak to sebe ohlásí?
Kalné světlo v horním okně,
dítě narozené s otevřenýma očima a
plné slov? Roky míjejí, podívej
se kolem sebe. Tato zahrada
přerostlá. Tato skleněná krabice. Musí být někde
jinde, ale jak ji poznáš? Archandělé
jednou sestoupili, nařídili včelám postavit

medový hřeben v jejich ústech.
Kde jsi se nacházel
byl domov. Co sestupuje nyní?

Burnens (II)

Domov byl nádoba, bys mohl říci,
a nádoba rozbila mou ruku, nebo
v mé ruce, nebo z ní
vypadla. Cokoli žilo uvnitř
práškovalo jako
otisky prstů, jako křídlo mola.
Již nikdy nepoletí. Čekám na
náprstníku, krev svatého Jana pro ano,
skvrna modrého barviva na hrudi, mé
znamení, dvě míle
daleko. Kdo jiný
má učinit svá slova skutečnými? Putuji z pokoje
do pole, abych provedl příkaz. Žádný z
pokojů spojený, kromě měsíce, jeho pokoj
nádoba, čistá jako vzduch.

Dluhy

Atlanta Review: Burnens (II), Slepý Huber (XIV)
BOMB: Královna (selhala), Xenofonovi vojáci, Melitopolové
Canary river: Geometrie, Roztoče
Columbia: A Journal of Literature and Art: Slepý Huber (X), Trubci
Emergency Almanac: Slepý Huber (VIII, XIII)
Jubilat: Slepý Huber (XII)
The Kenyon Review: Sdružení, Dělnice (pícníci), Královna
New England Review: Roj, Papírová vosa
Open City: Déšť, Dělnice (strážci)
The Paris Review: Slepý Huber (II, III, IV, V), Úl
Perihelion: Neznámý, Dělnice
Pleiades: Bez
Ploughshares: Burnens (I)
Post Road: Jantar, Sousoší